

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 610. Bonifacii Pap. IV. Annus 4. Phocæ Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

transire, quicunq; vero decollatus, nemulius autem in facies mis-
fias marcerant. Vero Phocæ concerata missione genos in pre-
parauit, & inservient curiam, & exercitum, ex quibus
apud resiliugere. Hunc statu Phocæ eis militia pruas. & in-
seruit.

Hoc anno hymenem invictus effecit, ita ut mare mollescet in gla-
ciis duraret, terretur. Tunc Phocæ Macrobonum Scribenem iugis-
tagem apud Segonam pendente in lance, in qua tyroni exer-
citus apud eum infideli suorum. Iudicio eius Pre-
fatus Capitanei & Helpidus Proptissi armamentis & aliis diversis
armis levioribus in Hopodromo Phocam occidit. Et facto pro-
prio, Theodorus Proptissus Præterio corpus eis tesseris invenitum fucat.
Contra eum ille, invenit Anaflysum Comitem largitionum,
Prætori filio, & exaratu hisque infideliis erant, panitia
aduersa illis se reperire & non duxit, que cordi us merent, sed
fuit. At vero Hopodrum perderat, dicens: Non vultis, ut cuncte
deinde in sibi super Hopodromum, hinc comprehendam, & euellam
solvent, & se eum interficiant? Et poni coatus ei dare currus,
tempore Phocæ nota ex predatione Anaflysi facta, iugis Prefa-
ctum Hispidum, & primoru, qui scimus eum rem, cum omni diligen-
tia legerat. Cumque ducenterque, qui infideliis fuerant, confisi
fuit & quod Theodorus velutum facere principem, Perro Phocas
solitarius Theodorum, Helpidum, Anaflysum, & ceteros, qui
victi fuerant, huicque res Phocæ anni hiatus,
eximivides ipsum infelicitum, cum tyrannice inge-
nuit Imperium, idem & tyrannice ad ministrasse, ex quo
victis in ferme celsis sublatis est, & sequenti anno di-
consequens prestat apud milites lxxian, quam Imper-
atorum proficiunt esse. Eo caca dominandi cupiditas
suum impelleto soler, ut dum quod est ipsa vires ap-
petent, temere non valent, sub molis ruina optine-
scant.

Hoc eodem anno Eyschius Hierosolymorum Episco-
pus videlicet annos octo (ve habet Nicophori Cliro-
mico) ex sua vita migravit; successit que ipi Zacharias,
de quo plura suis locis dictata sunt.

Quod ad res pertinet Occidentis, sicut Africani rotanti
proceduntus sunt ob bellum, quod inferendum parabat
Heraclio aduersus Phocam Imperatorem: eam &
Galliarum bellis ciuilibus, & Italiam generet sub gla-
diis Longobardorum. Res vero anni hiatus Romanæ Ec-
clesie postea obsecra remanent.

I E S V C H R I S T I A N N V S 610.

BONIFACII PAP. IV. PHOCÆ IMP.
Annus 4.

Annus 5.

Qvi loquuntur ordinarios Christi sexcentimus de-
cimannos, in diebus decimæ tertie, idem numerus
Phocæ Imperatoris olearum & vitrinas: hoc enim anno,
tribus enim factis sine tricidatis. Quoniam autem
hac habitatione, ex Annalibus in Mifcella ex Theophas-
tu recessus descebant. Verum quod semel admo-
nisse latere illis supputationem annorum Domini,
qui apud Grecos reperiunt, differe ab ea quæ apud La-
tinos, amis o: et quidem hinc, quem octauum Pho-
ca Argentum annos numerant, cundem illi sexcen-
tum annum Domini annum ponunt: sed nec co-
diles via eudem est apud eos Chirilli annorum sup-
ponunt exponit in hunc vñ: annum, quo occasus est Pho-
cas. Niciphorus however annos Domini sexcentos vi-
git quinque: Latini autem recte sexcentos de-
cen superposuerat: Qui inquit, Heraclius Africa Imperator
quibus annis cum natali casulatu habentius intra se arcu-
tus, quendam Iudicium Proptissus Georgius quoque
transmisit. Deinde, datus & exercitus copiosus ab Africa & Mauritania
sumis & Natura sum Gregorius Patriarcha per Alexandriam & Pe-
ripole, hanc suam multam populam pediloprem. Defonsa uera
castris Heraclii Reductum filium Rogeri Afri: qua id tempore
Cyzicopolitanus erat rati cum Ephphatha in aere Heraclii. Andens & En-
sis Phocæ, quod mater Heraclii in situ esse, necnon & En-

dicia, que ipi finierat deponsatæ, tenet eis & obseruantur in Dominico
monasterio, quod cognominatur Novæ penitentia.

Cum autem adest Heraclius Abidum, iuuenit Theoderum Co-
niuentem Abidi, & sejcatu ab eo cognovit que Constantinopolis mo-
nebatur. Ut vero Phocæ suscit fratrem suum Domentolum Magi-
strum ad confundendos muros longos, qui cum conquerisset Heraclium
Abidum ad usque mari dimisit, fugit, & intravit Constantinopolim.

Perro Heraclius apud Abidum recepit omnes exclesie principes, quos
ibidem Phocæ releguerat in exilium, & ascendit cum eis Hera-
cliam. Stephanus autem Zyci Metropolis acceptum stemma san-
cta Diogenicae Martis de Ecclesia detulit Heraclio. Præterea cum
Constantinopolis peruenisset, dicitur ad portam Sophia, in quoque
bello, vice gratia Christi tyrannum. Vulgo autem hanc comprehen-
sionem intercoferunt, & ergo apud Taurum, huc dixens fortunatus
est, quod Heraclius perderat, dicens: Non vultis, ut cuncte
deinde in sibi super Hopodromum, hinc comprehendam, & euellam
solvent, & se eum interficiant? Et poni coatus ei dare currus,

tempore Phocæ nota ex predatione Anaflysi facta, iugis Prefa-
ctum Hispidum, & primoru, qui scimus eum rem, cum omni diligen-
tia legerat. Cumque ducenterque, qui infideliis fuerant, confisi
fuit & quod Theodorus velutum facere principem, Perro Phocas
solitarius Theodorum, Helpidum, Anaflysum, & ceteros, qui
victi fuerant, huicque res Phocæ anni hiatus,
eximivides ipsum infelicitum, cum tyrannice inge-
nuit Imperium, idem & tyrannice ad ministrasse, ex quo
victis in ferme celsis sublatis est, & sequenti anno di-
consequens prestat apud milites lxxian, quam Imper-
atorum proficiunt esse. Eo caca dominandi cupiditas
suum impelleto soler, ut dum quod est ipsa vires ap-
petent, temere non valent, sub molis ruina optine-
scant.

Tunc Photinus quidam, cuius vxori Phocæ stuprum intulit,
in Regia cum milibus urruunt, Phocam ignominio & solo de-
trahit, Imperatoria vesti foliari, nigraque circumdatu vestre, &
numellis inclusum contemptum ad Heraclium dedit. Quis vi pri-
mam confessus Phocas, Misericordia, inquit, ita ne Kempulcam ge-
berent? Ad deploratum Phocas respondit: Tuum est rectus cam-
gere. Illico autem Heraclius ubi manus & pedes, mos humeros
& pudicam amputari, tandem & caput, trans quod relaxatum fuit,
militis in foro Bonis combingerant, hunc tandem consequturus
est finem imminutissimus tyrannus. Subdit vero Cedre-
nus: Adiuvit Heraclius contum etiam Crispus gener Phocæ, quem
Imperio potius Heraclius Cappadoccia Prosternit fecit. Sed cum Cri-
spus ibi solutionem moueret, Heraclius eum in Senatum perduxit,
manuque tenens chartam, in qua indicat Crispus infideliis in He-
ralium erant scripta, & caput Crispipalpsuit, dicent. Misericordia, quæ ne
foco quidem fidem praesertim, quid sacre amico in cleruam ex-
egit enim religio, & solam vertere ubet: itaque in exilio mortuus est.
Proro quidam fons uenachus, Phocæ imperante. Deinceps ad dyspe-
sationem pronoscunt, quefunt, cur tam impium Christianum impo-
nentes Imperatores? Audiuuntque vocem, cum quidam neminem
videtur, sibi dicunt: Deterior illo alium inueniri posuisse nul-
lum, & hoc meritis Constantinopolitanorum flagitium.

Ad postremum de Phocæ illud non prætermittendum,
ipsum, dum Imperator, coetendisse magnis studiis, vt ii
quis in bello aduersus Christiane fidei hostes errantes
occidi contigit, inter martyres conseruentur. Hac ipsum
putio via collapsum militum Romanorum exercitus, &
renuntiatur militum robustis erigere arce firmare co-
nacum est, cum videtur antris linguis à Rege Perfarum
eos sterni atque fugari: probe sciens, non viros tantum,
sed & feminas atque quoque tenellas fortiores easque ex-
utilis tortoribus, atque metus superflue etiam lingui-
tores. Cum autem eiusmodi animi sui consilium prodic-
diceret in mediis, & per factores, quorum scirbitur
etiam fane canones, ea perfici potuissest: minime
aditus fuit. Resistit enim tanta magislande Constantino-
politanus & alii, qui cum eo ibi erant. Antistites, vices
potissimum autem oritur S. Basilis, cuius effet ad Amphio-
lochium canon penitentialis de his, qui in bello fecerint
homicidium, vt non impetraretur eis sacra communio
abique praeta penitentia. Cum audiret ille tantu Patis
fentem, cuius effet autem oritur, ab infinito penitus cel-
fatis. Habet ita Theodosius & Basilianus, datus eiusdem S.
Basilii canones interpretatur. Sic igitur Phocas (vt dicit)
est hoc anno occiditur, cum imperii annum octauum in-
choasset. Fuisse autem vna cum Phocæ alios fratres eius &
necciosios enecatos, Zonaras auctor est.

IL

VICTORIA
POTITER
HERACLI-
VS.

IMAGINE
SACRA IN
SELLO FA-
VORIV.

III.
PHOCAS
OBIRVN-
CATVR.

IV.
PHOCAS
INTER
MARTY-
RES HA-
BERIOPTA
VIENCA-
TOSIN
SELLO.

c. Theodori.
Basilianus: in
can. 1: Bas-
ilij: ap. ad
Amphi-

De He-

V.
HERACLI-
TUM.

De Hoc autem in Imperatore Constantino-
poli coronato illi s. produnt Gratiosum Annales. Inquit ergo
Hieralis regalis, coronatus est à Sergio Patriarcha in oratione S.
Stephani in Palatio suo. Coronatus est re eodem die Endeca (ita
ex Fabia dicta, ut testatur Zonatus atque Cedrenus)
anno sexto in Angelorum. & accepto iverne à Sergio Patriarcha
imperium coronata & vns endemus de Imperatoris simul & gloriam
et gloriemur. Quis effigie habuit loque corporis
delicabitur: Fuit Heraclius flauor mediocris, robustus, semipage-
stor, osca elegans, ac nonnulli celsus, subito crine alba, barba
lata atque prætela: sed Imperator factus, exempli conuictus trans-
dit, ac mentione ratis, quæ illi Imperatorum habuit. Fuit autem i-
pigenie Capitulus, ex viri illius floruit, & dicitur floruit
famus, manu primoru ac robusta, Constatuerunt minime
degenerem ex coniuge prima suscepit, hec Grecus, acque Ce-
drenus.

plerat sanctus Gregorius Papa (vt vidimus ad Eulogium,
tempore exxitipidis Sinodis mali fructibus, quos
in agro eius Ecclesie miratus in modum excusile, reha-
buerint doluit: quomodo autem continuo fecerunt ap-
politei ad radicem in infelice arboris, ita pergit dicere de eo
Leotius: Put zelus eius rebememtum in ordinatum,
ut te quidem pura et laeta & modesta, nulla enim tu-
rum fuerit circa examinationem. Præterea astum maxime
adhibuit diligentiam in defendenda in, quibus fierat sonna, &
ne iudicis gratificando personam in proderent, sed insita trai-
cidre ponderare multa, & nec ad gratiam responsum, ne ad
odium.

Quod autem etiam ei maximum & maxime præcipuum: ore
misericordia in pauperes; & in curandis indigentibus inter-
abilis & prolixtus, qui non poterat comprensere, & mil-
limo parcer pietatis, adeo etiam fere ad fundum nra-

VI.
CAD-
VTR
RO-
MANI
A
PENSIS.
et
Fuerit plani hie annus in ottimis ex nece tyrannis felicissimus, nō Petrarum cladem effet expertus. Etenim hie Annalibus habent: *Mense vero Maii capitaneus versus Persa contra Syriam, & eoperient Apameam & Edelam, & venirent usque Antiochiam, & pro Romanis occurrentes cu superas fuisse, & perit omnis populus Romanorum, atque et valde pauci ex his buadarent, sic tamen Orientali um statas, in meiori tempore pabebant, quod tyrannum deumpum de medio collocari.*

VII. Hoc item anno Theodorus Alexandrinus Episcopus vbi sedis annos duos (vt haberet Nicopoli Chironicon) motu est, acque in eius locum creatus et Ioannes cognomen Eleutherius, cuius res proximae gettas fortis mandauit Leontius Neapolis Cypti eiusdem aquilas, qui cognita atque recepta fuerunt in Concilio Niceno possest. Fuit ite locutus genere Cypri, filius Ephaphiani eisdem insula Profectus, de eius electione memnoniatis signa Leontius ista habet a: *Hoc enim omni missus pro prout solens & priscissus, sed etiam ipsi imperatori Heraclio autem non seceperat romam. Quemlibet enim, cum invicte Alexandria summa efficit orbe Patriarcha, ad hunc primum tunc contendit deinde, & rogat Imperatoris nescia papa non excedere, sed ut in oriente prefatur coram Ecclesia. Ita illi quidem in agnitione non auctoritate & omnibus modis curat ut non sit ultra, ut ad eum ascendiatur. Ille autem strenue resistebat, & rursum pecunias prebeat, ut aucto- autem sola, folciatam Episcopum, qui sunt sumpitus maxime sequentur ad rationem.*

scierit septem milia & quingentos; & ne ipsa venientia erat
datur suorum ducum. Cum vero Nicetas dignatus Paracissum
to Nicetum illam, qui occidit Phocam Imperatorem, de
quo hoc eodem anno superius) quinque milium petrat a
pad Imperator, & beato Ioanneras fratris spiritu, & vincularia
misericordia at optimis conuentus, & aliquo recte fuisse veritate
cuius incompatibilis, & nos etiam illi (sicut ei etiam) et ali
effidimus, velocius instar Imperator, ducos, & ne vos remane
teret, sed velutum ad fidem enhanceret: virginis Imperator maiore
impetu & floribus perdidit Ioannem, & suscepit Penitentiam, &
envenit auctor ut non sine fine Namnam fuisse tantum Alexandrinus po

qui conseruacionem & Imperatoris contentione. Fit itaque sedis
Marci successor, tempore quod nunc quoque post illum, sed non
multum remoto a vita illa & virtute; quando loz etiam posse
estendere, que statim post susceptionem administrationem recte ad illo
fuerit.

VIII.
QUA PRO
SY & SEDIS
INTRO
IOANNES
ROBERT.
C. 6

Potiam enim ascendit sedem, hoc ante alia omnia contendit,
ut remaneat Marci predicationem & fidem Patrum, qui praefec-
ravit, & heretorum, quae enata fuerint christianae, encerent radi-
tum. Nam cum Petrus Clementem blasphemaram quondam in diuin-
itatem additionem hyssae per facio auctoritate miceret, & ei quod
est. Sanctus memoriales adiecerit. Qui crucifixus est propter nos di-
mum illius viri blasphemiam sublata, sponitabilius diuinatum se-
degnate affert, & gregem a fidei decurio, quamvis enim
Eulogius cuiusdam Ecclieigianus Episcopus sis in id ipsum
pharumam laborasset, multamque proficeret, tamen de-
ficiente qui eis in officio continetur, in mortuum gnostico-
diano relapsi sunt: cuius rei causa pharumam Iohanni
quoque labores remansit, ex quo & magis prouident
collegit. Non audi qui mox Leontius fobidit: Cum au-
torum suorum systema sola Orthodoxa oratoria, & effectus deinceps
plura, ut quae a septuaginta confinxerit. Deinde enim conseru-
dium, ut qui capi fuerint omne gena berbis, converterentur ad
nietum. Contextum in huc, sicut correspondunt fer-
me ex iis, qui erant virtute infligentes, habens sicut ne corporis
sepe dilatata illud digmum, quod scripto & memoria mundari. Si
nominis (datus) qui sumus bonum, licet omnibus ad Deum esset
absque illa intercessio, & de quibus voluntate cum regat: quoniam
non isti quoque ne ultra confusa pars operari possunt absque
predicitione & non cultibus, nisi opus, benignum utram primum
misit. Scimus enim eadem mentes, qua mentis fortius, tandem
esse meumque viacum accipimus. Cuius autem & confessio
temporante praefecit & nullus acciperet, forsan vestre, respi-
ctu & lachrymanti. Nullo vero ardore rogare causam, ut eis
resipiciamus, qui adorant Sophroneum: Quod illi, inquit, & ve dom
quod te affect molesta, & animi agitatio loco, ut non
animi animos? Ille statim nati in domi sunt: Hodie, inquit, mihi etiam
teos non ab aliis viuimus accepit mercenarius, natus quia vel no-
minus paculum potuit offere Christo pro multis & magis sa-
dellec, querendo neque dies rursum. Quid haec non summa
statura dixerit? Nam etiam esse canidem ad Imperatoris Roma-
norum, quid sit: Hodie veni regnare, quoniam non sunt
enim benefic: Cum itaque facti sunt in intercessio Sophroneum,
quid si vellet quod ad te dictu fuerat? Te patitur, quoniam latet am-
bitus, & non tristitia offici, & de argenteo domo, quod tibi con-
sumi grecum fecisti vivere in tanta pace, & multus de alacri-
tate habet contumaciam, sed tanquam Angeli aliquo alij

etiam Conventione viuant in terra. Cum autem verum esse quod dicitur non manifestat nos monachos. statim fuit traductus ad animi latitudo. & pro eo Dux est creatus. Hoc dicunt enim esse invenatum, quoniam in imperio successit. Confantum qui etiam hunc dico vero fuit secundum spiritum hucque de primordiis tanti Praeulis Iohannis Leontius.

Quod vero pertinet ad res Occidentales celebrata est hoc anno, mense Februario, vicente adhuc Phoca Imperator Bonifacius IV. Pontifice Synodus Roma de rebus Anglorum. Mellitus enim Londoniensis Episcopus causa Romam ad Bonifacium ipsum se contulit. De his enim hiis Beda habet: *Hic tempore venit Mellitus Londoniensem Angelorum causis cum apostolo Papa Bonifacio traductus. Et cum ictu Papae reverendissimum usque syodium Episcoporum Italie, de vita monachorum & gestis ordinaturum, & ipse Mellitus inter eos assedit, anno octavo pontificatus eius. Principio iudiciorum decimatuorum, tertius die Calendula Martiorum: ut quae erant regalares decreta, sua compunctantes sub crux conformaret, ac in Britanniam redire, non Angelorum Ecclesie mandata atque observanda deserteret ipsius, quia ictu Petri & Deo dilecto Archiepiscopo Laurentio & eius confratribus & Edalberto Regi atque genti Anglorum donata illi Bonifacius IV, a B. Gregorio Romanus vobis legato, quoniam ait a Pioce Principi donari Ecclesia Christi non tam, quod Pantheon rotulatur ab antiquis, &c. ut aperte.*

Aepistola à Bonifacio Papa scripta in Britanniam ad suum desiderante, sicut & cialdem Concilii Romani Acta. Recens namque erat ecclesum monasteria nostra in Londini, in eis Londonii chaitas, pro cuius regali conferentia Mellitus sollicitus Romanum se contulit ipso quod illud ipsum fecerit, si bene custodire, amplum sensum sit, ex quo omnes Ecclesiae, quae in Anglia, sibi scilicet continent antibus. His accedit alia cuncta, quae & potissimum videtur potest, ut de Ecclesiis Petri eiusdem monasteria facta diuinus de domino, non rata habebit debere. Num quid valde mirum accidente, Ealdredus Abbas scriptor grauius, quoniam ex S. Edmardi Regis Anglorum scriptis medie, disciplinam pollicetur probare testatum reliqui veritate.

Tamen, quod ictus Ealdredus, qui erat in Cantia, praecepit hanc Angliam, sed etiam Saracena superponeret, ne possemus obsecrare, hunc voca Beda & qui Orientalem ne obsecravit, sed etiam Episcopo magno caro superponeret. His iustis, quoniam non caput habebat, intra muros Ecclesiam non hada fabricauit, & Episcopali honore. Mellitus Episcopum velut, immunitate extra muros vero in Occidentale parte in locis non habentibus, in eis fundavit, & multis possessum dicitur. Nec autem dedicationem eiusdem Ecclesie praecipue plateritiam Thamecum plasit, quidam monasteriorum, quoniam ipsa in hanc etiam peregrino beatus Petrus apparet, viatori rita in hanc etiam peregrino beatus Petrus apparet, ergo a causa de servientia, Ecclesiam, pascitur cernere, impetrare. Et sic subito huc collegi coenit, marisque splendens, & dignus conseruit in dicto. Adiutus cum Apollinaris, cuius superiorum ingrediuntur, velodrago coenit, subiectus velut etiam fragaria nubes perfundit. Per hanc autem annuit, quae ad Ecclesie dedicationem postulant soleamus, rite ad placitum ipsius pectoris ergo summi. Quoniam hinc dominum fulgore perterritum & alienatum penitus reprimit, flanta confutatione reddi hominem filio, amicum habet:

Convenientibus nobis in vnum pro religione & fide, quam CHRISTO abenne, placent, ne quid vitram nobis absurdam vel illicitam orietur, alterna collatione decretum infissima promulgare sententia, quoniam peritio clares inter nos orto ad similitudine Ecclesiastica dignitas, & agnoscatur frater concordia pacis. Talis ergo diffinitione necessarium concuerit nos studium nostrum ardita communis electione decretum congruum esse pronta diffusione indicum, facientes hunc sacrificante Tolestanam Ecclesiam sedem Metropolitanam nominis habere autoritatem, campu ostria Ecclesie & honoru ante potestate & meritio. Causa quod semper

vlera pescari audieatis celebratam Dominica. Ego sum Petrus, qui loqueremur, qui cum meis concubue conficitam in meo nomine basilicam dedicata Episcopalem benevolentiam mea sanctificationis auctoritate preueni. Dix ergo Pontificis, quis vidi & audiisti: tuque sermoni signa parvioribus impensa regimur perlubebunt. Supercedat igitur dedicatione, supplet quod emisimus, Dominis corporis & sanguinis sacrificanda missa, papalumque sermone eruditus, mortificet omnibus, hunc focum me credo visitaturum, hic me fiduciam votis & precibus adiutorium, sobero vero & pie & nube in hoc saeculo ruenteribus cali ianuam reprobaturum. Haec dictis consilium ab eius oculis diffunctorum.

Mane autem facto, Episcopo Mellito ad dedicandam Ecclesiam procedendi, cum pote pectoris occurrit, & omnis, qui sibi mandata fuerant, panderit. Stipe Antistes, referensque Ecclesie values, videt pavimentum virgulique alphabeti inscriptio signatum, partem in locis sanctificationis oleum limatum, totidem catervarum reliquias diuidentis Crucibus inherere, & quae recenti afferente ab aliis cuncta madefacta. Quod videns Episcopus, viae in populo Deum benedicat, & illi gratias referat. Dat folium murando pectoris illius ictu successus, qui sicut a patre acceptus, & in eius memori, quod ars illa deinceps ei conferret, boato Petro, capte ferente, nunc dicimus afferat. Vnde eum semel fraudem a suis infidei, nigris tamen artus caruit beneficio, donec confessus reatu, & ablatum reflectueret & promitteret correctionem. huncque de his Ealderis.

Ad haec igitur tam grandia Summo Pontifici significanda (hinc conjectura agere interdum licet) trique optimatus fuit in Mellium Romanum concilium ad consilendum ipsum, numquid standum foret visti eiusmodi, ut amplius Ecclesia illam minime consecrat debet, simulque & quae opus erant, pro eiusdem monasteri optima institutione ab eodem Pontifice requisiisse.

Hoc iridem anno sexcentesimo quadragesimo, qui ab Hispanis notatus Era sexcentesima quadragesima octava celebratum est Tolestanum Concilium sub Gundemaro Rege, qui certum fuit a Recaredo primo ex Gothis Rege Catholicis: post eum enim Liuba regnum tenuit annos duos, & annos sex, mensisque decem eius successor Wittericus. Quenam autem huius celebrandi Concilii causa praecelerit, ex eius Actis satis accipitur, necnon ex eiusdem Regis Gundemari constitutione hoc eodem anno edita, quam subiectemus. Cum enim Toletanus Ecclesie primatum aliqui labefactare studeant, quasi non tuus ipsa est Cathaginensis provincie Metropolis, sed tantum Carpatania: hoc de causa, ad hanc definitiā, Synodus hanc oportuit congregari. Qui aduersabantur, ea potissimum ratione agebant, quod apparebat in subscriptione facta per Euphemium Episcopum Tolestanum in Concilio tertio Toletano ipsum se subscripsisse Metropolitanam provinciam Carpatania. Quod ergo tuus ex modellis factum vides potest, ne quid tuis ob id immixtum esset Ecclesia Tolerantia, ex eaque occasione negotium facilius etur Toletanus Antislitibus: vi sum est Concilio, iphi Regi ista per Synodale decreta debere fieri notoria. Hec quidem ex iis, que in eadem Gundemari constitutione habentur, satis colligi possunt. Sicigit in hoc Concilio nihil praeter actum apparat ab Episcopis provincie Cathaginensis, qui in vnum conuenerunt numero quindecim, nisi ut proflerent Ecclesiam Tolestanam Cathaginensis provincie esse Metropolitam, tamque antiquis confutant esse dignitatem. Potro decretum ipiorum sic se habet:

XIII. DECRETUM TOLESTANUM HISPA-NIAE.

XII.

CONCILIUM TOLESTANUM SIVE GUNDEMARO REGE.

XIII.

DECRETUM TOLESTANUM HISPANIÆ.

principiis neque quicunq; edicatione nostra communia inter eligi-
tur sed sibi tude in excise, aut quorum Patrum Synodali senten-
tia declaratur, et dimitatix Concilium, qui apud sanctum
Montem Episcopum in eadem vrb; legum habuita. Prende ergo
dispositiones nostras in multis collatis deputatione
notre, ne quicquid a compatriotis laicis sacerdotum in manu ac per-
petua sc; contentione obstante hinc sacrosancte Ecclesie Tolentinae pri-
matum contineantur, neque perquisita schismatis studio ad homines
sacerdotum inflatur, nisi in ordinis remota hinc sedis potestate, a nobis
quemlibet fieri hactenus factum est proibetur. Talem itaque
specialiter a nobis ac sacerdotibus nostris deferri dignitas honorifici-
tatione hinc Ecclesie pollicemur, qualiter in decreto sententiis
Conciliorum beatissimi Patris Metropolitani Ecclesie dicte re-
cipimus. Hanc ergo & nos reverentie obtemperante in fiduci confusio
pollicemur: hinc honorificienter conferari diligenter pre-
dicti successores nostri per metas sequentium altiarum velutum.
Sane quicquid ex nobis vel successores nostri habet statuta re-
strictum, anathema sit Dominino nostro IESU CHRISTO, at-
que exultime sacerdotatus deictus, pergena excommunicatio
sententia redimatur. Falsa confutio sacerdotum in vrb; Re-
ligionis habet illi a. Calendariis Novembribus, anno regni
Iustissimi atque glorioissimi Gundemari Regis. Era DCLXVIII.
Sequitur deinde habentio quindecim Episcopo-
rum.

Post haec vero facta est constitutio à Gundemaro Rege probante, quæ à Dei sacerdotibus statuta essent; quæ eidem Come hio apposita his verbis haberunt:

Felicis Gundemarus Rex venerabilis. Patribu nescit. Carthagenensis sacerdotibus.

Lucet enim ratio nostra cum in diplomatis atque gubernatorum nominis sicut et vel promptissima efficitur. Tunc ratiōne rebus nostris maxime floridior decoratur fama virtutis, contra eam, que ad Dominatus & religionis ostendit peritorem, aquilat recentia tristitia defensum est. Sciat, ut hoc per se, in istis non solus diuturnis temporalis imperii confititum, sed etiam aeterno adiutorio gloriam meritorum. Domusq[ue] cum in diplomatis Ecclesiasticis contra cassorum antecedentem per mortis praecedentem temporis licetum est, quo de istorum præteritis Principijs facientur: ita ut quidam Episcopus Carthaginensis pronuntia non reverenter contra eam, auctoritate sententiam papam ac liberatore Metropolitam Ecclesie petulante per quodam fratres & confratres incorporeas vita omnia. ^{Exposito} officio proprie-

Et comparatione huiusmodi sententiarum, et deinde
breviter donec ipsa per se sita Ecclesia dignata, impetrans nos
suo fiduciam, contumere, perturbare Ecclesias ad amorem
veritatis, emique scilicet autoritatem, quasi præfata canonum declarat
sententia, adiungente. Quod non ultra modo, sive in perpetuum re-
migratioque permissum est, sed hoc omnes primatus, rectis, et antiquis
simulacris. Ceteris autem, ut etiam per omnes Cartaginenses, ovina
caeciliis Tolerantie Ecclesiæ sedis Episcoporum habere ostendamus,
enimque inter consipicuous tam boni ut etiam auctiores dignitatis, quatenus
nisi necesse fuerit de Metropolitano per flagelum a prædictis antiquis
canonum traditio sanxit, Et auctoritas velis permissa. Neque can-
dide Cartaginenses pronuntiantur in antiquis decretis Metropolitana
norma regimere concera Patrum decreta permissum dicitur, etiam
per quod sententia Varias schismatis, quibus fabulatoria filios, &
patriam scinduntur. Sed hoc ipsa sententia, sive prædictio non est, antiquis
monuntur in aliis nostris culti imperiis, et tunc prouidentes potest
Ecclesia dignata, et præcitatam portaret.

Illi autem, quod iam pridem in genere Syntagma Constitutum est, letat et tenet ab aliis Iurisperioribus, ut etiam ista subscriptione, natum est, Carpetanorum primicium Tolerantiam esse fidem Metropolitam; nos itenim ignoramus sententiam carpetanorum, sententia proculdissima Carpetanorum, neque nos perscrutari, sed partim Carthaginensis provincie, multa quod & antiqua rerum glosariorum monimenta, addecent. Ob hos quia tunc easterne primicium est, determinata, vi regni Berica, Lusitania vel Tarraconensis provincia, vel reliqua ad regna nostri regnum pertinente, secundum antiquum Patrum decre-
to, quod non possum habere Metropolitatum, ita & Carthaginensis provin-
cia, cum eandem, quen propter modis declarat auctoritas
& reverentia Primatian, & inter omnes comprehendimus summa
bonorum Amphytropis; neque quicquam contempno eadem vobis fiat, quia
qualis balaena atrociorum sacerdotium superba tentavit pre-
sumptio.

o tenorem , & religiosi vel innocentie legem nec ultra
modum insondum luctuante ab Episcopis familia fuit patrum ,
et nostram clementiam , praesterit negligenter , peccata in-
& venient danno . & indulgentia open contundere , &
si magna culpa huius delectio , mortis tamquam ex-
milia confra tenuerit obnoxios , qui hoc viro dicuntur
auctoritate priuorum patrum venient , remunerari non in-
tentauerunt , nec ultra remittit delicti faciunt admissi , al-
li , se debito honore cuiusdam Ecclesie quinque Cartaginenses
acerdotum contempserint : subiugato precalculo invenient
degradationis vel excommunicacionis Ecclesiasticae sententiam
in etiam nostra severitatem censuram . Nos cum illa si-
de Ecclesie disponentes , credentes fiduciter regnum imperii
sicut diuino gubernante regi , sunt & esse cultum oratione ,
sacra accensi , & egestate fundentes , & se populus sicut
immuni . haec tamen constituto regia , cui non Episco-
pi Synodi , sed ex alijs Hispanie proximorum & Gallie
bonitatem subscipere habent numeri viginti ita ,
(ut apparet) Rex nihil sua potestae decernit , sed
a Conclavi omnia essent decretta , seruari mandati , ap-
plicandi per Episcopos latius vel ferendis , per sub-
ordinationem censuram . Cui quidem constitutio
in Episcopi virginis sex (ut diximus) subscipit legis
primo loco S . Iffidoro chirographum fannum ita ap-
puit

1. Salomon Hispanus Ecclesie provincialis Retica Metropolitanus
opus, dum in urbem Tolatam pro operari rega adsum,
intra confitentibus, aponens praebat, ac per salutem in
Innocentius Ementensis Metropolitanus Lazarus
idem vebis, et deinceps certe. Quod vero nec
Concio, neque confitentio Gaudiemari subser-
viperat Episcopus Carthaginensis refugia, ea
et pote his intercessi decresit, quae sciret in primis
pro pragmata sua Ecclesia fera, cum se Metropo-
num esse eiusdem Carthaginensis provinciae acta
Tolantum vere pars esset, qua Caputaria diebus
V. autem non vixit Carthaginensis prouincia, sed
Hispanie Tolantum Episcopus primus esset, et
Ecclesia Romana Tolantum Ecclestatum esse conicau-
it, et hunc quod id ferat, sed repeatit scripta postea
egi perpetuo habuitum.

Quando autem primum accidentit, ut Tolentanus Ecclesie Romana humiliofimo de coniectura fit possit, et facetur mihi haec tamen inexploratum. Nam quod qui tradidit iste coniecturam Ecclesiam Tolentanam temponibus S. Petri apostoli & ab ipso Petro habet proprieatem. Quodnam enim in tunc factum ponit, ita
autem ipsa genetice unus proince Carthaginensis controvenerit deducimus facta hunc tempore Godefridi Regis, vix ipsius editio liquet? Cetero quidecim Rex pontificis multissimi affectus est, qui Tolentano Episcopo amuadon in ibus, vinceret episcopos proximorum Caspienientium ipsi primatus iure praecellere, ut ex recito
editio. Hec & alia sunt, quae inde de Tolerantie Ec-
clesie primi humi temporis super omnes Hispanias
in Ecclesiis dubitare compellant. Ceterum immo-
nue super omnes alias Hispaniarum Ecclesias tempe-
ritam esse Tolerantiam, evidens illud est argumentum,
ut longe frequenter illis reperiatur sicut Cetera
celebrata.

I E S V C H R I S T I
A N N V S 60.

BONIFACII PAP. IV. HERACTII IMP.
Annus 5. Annus 1.

Christi Redemptoris annus sexcentesimus
decimus, Indictionis decimquarta; qui sequit-
ur; et ruminosus Romano Imperio exiit, cum vi ex-